

SEJREN

Jeg sidder her paa »Fædrelandets« Redaktion, som Grupper af Frihedsmænnen i Gaar Aftes har besat. Vi er paabegyndt Arbejdet i Dag med Udgivelsen af vort nye, store »Morgenblad«, som skal trykkes her paa Landsforræddernes Trykkeri og paa Landsforræddernes Papir. Dette er det sidste, lille illegale Morgenblad. Vore Kammerater fra Information arbejder ved vor Side. Deres Information fortsætter som Aftenavis. Som vi fulgtes ad under Besættelsen, saaledes gaar vi som Kammerater sammen ind i Befrielsen.

Da jeg kom herop i Morges, mødte jeg to Frihedskæmpere, som førte en civilklædt Hippomand foran sig. De havde fanget ham her uden for »Fædrelandets« Vinduer. I Kontoret her ved Siden af forhører de ham i Øjeblikket. Han er en lille bleg Fyr med rød-blondt Hitleroverskæg. Han staar med Hænderne foldet bag Nakken og udleverer den ene af sine Kammerater efter den anden.

Nu forstaar jeg med eet, at det vi oplever i Dag er mere end Tyskernes Kapitulation, det er vor, det er Danmarks Sejr over Tyskerne, over Undertrykkerne.

Danmark maa forstaa det i Dag. Vi er ikke bare blevet befriet, vi har selv været med til at tilkæmpe os Friheden. Vore Tusinde Frihedskæmpere, som i Dag sikrer Ro og Orden, beskytter vore slagte Fjender, arresterer Landsforræddere og Forbrydere. De har sammen med de Tusinder i Sabotørgrupper i Modstandsgrupper, i Transportgrupper, i den illegale Presse og sammen med alle de utallige, der hjalp os og ikke frygtede Død eller

Den danske Brigades Ankomst til Helsingør

(Fra vor udsendte Medarbejder).

HELSINGØR, Lørdag.

Siden Kl. 8 i Morges er en stadig Strøm af de i Sverige uddannede danske Soldater ankommet til Helsingør. Indtil Kl. 16 er ca. 2.500 Soldater med tilhørende Vognpark m. m. og moderne Udrustning ankommet. Helsingør By stod paa den anden Ende. Soldatene hilses med Blomster og Befolkningens jublende Hyldest. Orkester spiller paa Havnepladsen ved Færgen. Endnu har Soldaterne ikke sat sig i Bevægelse fra Helsingør. Der er gaaet andre i Land i Vedbæk, og de er paa Vej til København.

700 frigivet fra Vestre Fængsel

Stikkere sat ind i Stedet. — Det tyske Mandskabs Afmagt under Bevogtning af Frihedskæmpere

Der var Spænding om Stemningen omkring Vestre Fængsel i Gaar Morges. Omkring 700 Danske, der har siddet i tysk Fangenskab gennem kortere eller længere Tid, skulde frigives. Flere Tusinde Paarørende stod i Spænding ved Porten til Opkørslen til

Deportation, været med til at vinde Sejren over Tyskland.

Under Frihedsraadets Ledelse har disse Tusinder uforfærdede Kvinder og Mænd baaret Danmark, hele Danmark ind i Friheden. Derfor kan Danmark i Dag med løftet Hoved modtage sine allierede. Men Danmark maa vide, at det forpligter at være Sejrherre. Danmark maa nu af hele sin Sjæl gaa ind i Arbejdet Side om Side med sine allierede for den endelige Sejr og for Fredens Genopbyggelse. Danmark maa være parat til at paatage sig selv de mest krævende Opgaver. Thi dette er ogsaa Sejrens Pris

K. H.

Fængslet. Der var en inderlig Glæde og Taknemmelighed over den store Skare. Hver Gang man saa Frihedskæmpernes Patruljebiler, der i stor Mængde kørte omkring i Kvarteret, lød jublende Hurraraab. De, der kørte rundt der, var jo de nu snart frigivne Fangens Medkæmpere og Kammerater. Men alt forløb med værdig Disciplin. Frihedskæmpere sørgede for, at der stadig kunde køre Biler til og fra Fængslet, og alle efterkom trygt deres Henstillinger. Det var noget andet end det, vi tidligere havde været vant til.

Allerede Kl. 10 Formidag havde den tyske Ledelse nedlagt Arbejdet, og alle Danske var fra det Øjeblik overladt til det danske Fængselsvæsen, og Repræsentanter for Frihedsbevægelsen, der straks var mødt for at se, om alt gik forsvarligt til.

Ventetiden var lang og den føles dobbelt lang for den, der nu om lidt skulde gense deres Kære, efter i mange Maaneder at have levet i uhyggelig Uvisshed om deres Skæbne. Men Ven-

tetiden var ikke uden karakteristiske og dramatiske Begivenheder. Gang paa Gang kørte Frihedskæmpere ind gennem Porten med arresterede Landsforrædere, der bragtes til Forhør. Under disse viste det sig, at de mange opklæbde Plakater med Billeder af Hipokorpssets Medlemmer kunde gøre stor Nytte. Der kom saaledes Folk fra Fængslet ud for at faa fat paa et Eksempel heraf, da de netop havde en Hipomand til Forhør, der var saare villig til at opgive Navne. Heller ikke en Stikkerarrestation manglede. En Stikker var af en eller anden mærkelig Grund mødt op lige foran Fængslets Port. Han blev genkendt af en Dame, der hidkaldte en dansk Politimand, som hurtigt arresterede Stikkeren og fik ham sat op i en Varevogn, der saa trillede af med sin Last. Da Vognen passerede gennem den tætte Menneskeskare, lød kraftige Fy-Raab. Alt dette forkortede ikke Ventetiden, men det gav den saare aktuelt Præg, og samtidigt gav det de danske Fangers snarlige Løsladelse et ganske særligt Perspektiv: Fjenden var overvundet, nu skete Retfærdighedens Fyldest efter fem Aars Vold.

Omkring Kl. 11,30 skete der noget ejendommeligt. — En stor Mængde Frihedskæmpere kom pludseligt kørende, og i venlige, men bestemte Ord, opfordrede en Frihedskæmper alle de mange Mennesker til straks at forlade Kvarteret. I Løbet af et Øjeblik var Henstillingen efterkommet, uden at kny var den store Skare spredt, trods det, at det maatte være en enorm Skuffelse for mange, at Ventetiden endnu ikke var forbi. Men en Ordre fra Frihedsbevægelsen blev forstaaet som en Ordre, der var i alles Interesse. Hele Fængselskomplekset blev nu i Løbet af et Øjeblik omringet af flere Hundrede Frihedskæmpere, og Portene aabnedes til den lille Gaard foran selve Fængselsbygningen. Det viste sig, at Aktionen skyldtes, at det tyske Bevogtningsmandskab paa omkring et halvt Hundrede Mand, der nok var fratraadt som Fangevogtere, men ikke afvæbnet, skulde ud af Bygningen, før man turde risikere de danske Fangers Løsladelse; deres Liv skulde

ikke sættes i Fare. 30 unge Frihedskæmpere marcherede nu ind paa den lille Plads foran Fængslet, og under Kommando tog de Opstilling langs Udkørslen. De var gennemgaaende svært bevæbnede, Maskinpistoler og Haandgranater. Lederen tog til Orde og indprentede sine Folk, at den Aktion, der skulde gennemføres, krævede den strengeste Disciplin og Værdighed. De tyske Soldater skulde nemlig væbnede føres fra Fængslet til Alsgades Skole under Eskorte af danske Frihedskæmpere. Meget ahang af, at ingen handlede uoverlagt. Efter en halv Times Tid aabnedes Porten, og ud marcherede i stram March under Anførsel af en dansk Frihedskæmper et halvt Hundrede Tyskere, bevæbnede baade med Geværer og Haandgranater. De opstillede Frihedskæmpere sluttede op som Bevogtningsmandskab paa Vejen, langs hvilken Frihedskæmpere havde taget Opstilling.

Først omkring Kl. 2 aabnedes Portene for de danske Fanger. Straks udløstes en endelos Jubel. Hurraraab og Leve afløstes af «Velkommen». Mand og Kone faldt hinanden om Halsen grædende af Glæde: » Er det sandt?« De fleste saa nogenlunde friske og raske ud, men en Del var dog magre og gustne, men i alles Øjne straaede Glæden. Røde Kors Biler var kørt op paa Stedet for at tage sig af de ældre og svagelige, og Ambulancer rekvireredes til de Syge. Vi havde Lejlighed til at tale med et Par af de lykkelige. Paa Spørgsmaalet om, hvorledes Behandlingen var fra det tyske Bevogtningsmandskabs Side, svarede de, at gennemgaaende var Tyskerne flinke, af og til tilmed spontant hjælpsomme! Derimod udfoldede Hipofolkene ogsaa af og til deres Bestialitet her i Fængslet. Men den tyske Chef skred sædvanligvis haardt ind overfor saadanne Tilfælde. Alle Tyskere var dog ikke lige ydige. Om selve Løsladelsen fortalte de, at Tyskerne om Morgenen Kl. 10 havde opgivet deres Arbejde, og det danske Personale begyndte da at udlevere Papirer, Tøj og Penge til de danske Fanger, og her var Grunden til, at det trak saa længe ud, da Kontorlokalteterne langt fra svarede til de 700 Danske.

Et uhyggeligt Kapitel i Besættelsens Historie blev hermed afsluttet.

General v. Hanneken

i tysk Tugthus

Det vakte i sin Tid Overraskelse, da den Overstkommanderende i Danmark, General von Hanneken, pludselig uden Kommentarer, og uden at man erfarede noget om hans nye Stilling, forsvandt fra Skuepladsen for sine »berømmelige« Handlinger, saasom den »29. August« m. m.

Fra autoritativt Hold erfarer MORGENBLADET nu, at Bedrageri og Svindel var Aarsag til hans Tilbagekaldelse.

Sagen forholder sig i korte Træk saaledes: General von Hanneken var en velhavende Mand, der ejede et Gods i Nærheden af Berlin og en pragtfuld Lejlighed i Byen. Baade Gods og Lejlighed blev dog totalt ødelagt ved allierede Luftangreb, hvorfor Generalens Familie bogstavelig talt stod uden Tag over Hovedet, og ikke var i Stand til paa retmæssig Maade at erstatte de tabte Ejendele. Han foretog derfor forskellige Transaktioner, gennem Korruption og Svindel, hvorved han fra Danmark bl. a. skaffede sig for ca. 30,000 Kroner nye Møbler og andre Brugsgenstande, som han ad militær Vej lod føre til Tyskland.

Da Svindelen blev opdaget, blev Generalen kaldt hjem og ved Krigsret idømt 8 Aars Tugthus og blev udslettet af den tyske Værnemagts Rækker. Hans Chefintendant, som var Medvidder, forsøgte at begaa Selvmord, som dog mislykkedes, men da han var nogenlunde helbredet, blev han stillet for en ny Krigsret, som dømte ham til Døden for ikke at have indberettet von Hannekens Svindel til Føreren.

Gadekampe i København

Natten til i Gaar og hele Dagen i Gaar fandt der Gadekampe Sted i København. De har flere Steder været ret haarde, selv Kanoner har været bragt i Anvendelse.

Kampene stod imellem Styrker fra den danske Frihedsbevægelse og Landsforræderne. Indtil Kl. 8 Lørdag Morgen var der til Hospitalerne indbragt 11 Dræbte. 35 maatte indlægges for Skudskaar, og 27 blev ambulantly behandlet.

MORGENBLADET

Fortsat Kamp

Den nazistiske Kræft bliver svær at helbrede

Allierede lagttagere hælder mere og mere til den Anskuelse, at Forraelse har gennemsyret hele det tyske Folk.

Vi, der lever i Danmark i Dag, fik om Aftenen den 4. Maj maaske den største Oplevelse, det stærkeste Indtryk, vi vil faa i hele vort Liv.

Det danske Folk er genopstaaet. Det var den egentlige Oplevelse, den virkelige Realitet bagved den Befrielsens Jubel, den Øjeblikkets uforglemmelige Stemning, som der allerede er skrevet og talt saa mange smukke Ord om.

Det danske Folk var dødt. Det blev begravet i April for fem Aar siden, og i det næste Par Aar fulgte Op-læsningen, Raaddenskabene.

Men i det skjulte spirede Livet frem, støt og stille. Det bredte sig, det voksede i Vilje og Styrke. Og paa den historiske Majaften brød det frem i Lyset som en fuldbyrdet Kendsgerning.

Det var Ungdommen, der bar Folkets nye Liv frem i Kampens Aar. Det er Ungdommen, vi i disse Dage rundt om paa Gaderne ser sætte Liv ind.

I 1940 satte Ungdommen glad og villigt Livet ind for det gamle Danmark. Der er sket meget siden da. I Dag er det et nyt Danmark, Ungdommen kæmper for.

Og den Kamp vil gaa videre. Paa samme Maade som den underjordiske Frihedskamp. Som et Løsen, der bliver givet fra Mand til Mand, til den samme Aand gennemsyrrer hele Folket.

Denne Udvikling er allerede i Gang. Og den vil sejre.

Men lad det blive sagt klart og tydeligt gennem Øjeblikkets Frihedsrus: Det bliver en haard Tid, vi gaar i Møde. En træls Hverdag.

Folkets Enhed er genvundet. Nu gælder det om at holde den fast.

Eller sagt med andre Ord: Vi har sejret. Nu maa vi kæmpe!

London, den 19. April.

Hvem kan efter de oprørende Afsøringer fra Buchenwald med dens Hærskare af levende døde og døende og efter de næsten daglige Beretninger fra det tredje Rige om Massehenrettelser og Tortur i andre mindre kendte Lejre sige, at den Skæbne, der i Dag overgaar Tyskland, er ufortjent?

En Ting er sikker — den allierede Verden er i denne Uge blevet oprørt til Dybet af Sjælen over de frygtelige Forbrydelser, der er blevet begaaet og stadig begaaes i Tysklands Navn, og som overgaar de værste Anelser. Det har nu vist sig, at Beretningerne om, hvad der er foregaaet bag det tredje Riges Kulisser — Beretninger, som man i sin Tid brændemærkede som Greulpropaganda — langt fra er overdrevne. Tværtimod er den Virkelighed, man har opdaget, langt værre, langt mere umenneskelig oprørende, end man har kunnet forestille sig.

Findes der *et andet Tyskland?* De allierede lagttagere begynder at hælde til den Slutning, at hvis der findes to Slags Tyskere, da er den ene Slags umenneskelig ond, medens den anden Slags har accepteret det, der skete uden at protestere. De har vidst, at det skete, men ikke haft Mod og Anstændighed nok til at rejse sig mod det og gøre Ende paa det.

Hvordan kan man ved Siden af de raadnende Ligdynger i Buchenwald, hvor der stadig dør 40 Mennesker om Dagen af den Behandling, de tidligere har været udsat for, hvordan kan man efter at have set de Tusinder af sultende Mennesker, som blev befriet i Belsen i Nærheden af Hannover, hvordan kan man overfor de Tusinde gange Tusinde Beviser paa Grusomhed føle nogen Sympati for den Tysker, der gaar til de civile Forvaltnings-officer i det besatte Tyskland for at klage over, at hans Høne er ble-

vet stjaalet af en forsultet Russer eller Polak eller Hollænder.

Om Tyskland lider i Dag og om Tyskere, som maaske aldrig har gjort en mere krigerisk Gestus end at løfte Haanden til Hitlerhilsen, chikaneres og sulter, da maa det forlanges, at man ved Siden af deres Jamren ogsaa lytter til Ekkoet af den Dødsralen, der stiger op fra de Steder, hvor Millioner af Europæere er blevet myrdet, og at man holder Billedet op for sig af de Tusinder udhungrede Børn med indfaldne Oldingansigter.

Det er, som den australske Korrespondent Osmar White skriver efter et Besøg i Buchenwald: »Kun Gud er stærk nok til at kræve Gengældelse for, hvad der er sket i en Lejr som denne. Men de Mennesker, som skal skabe Freden, skal se Steder som Buchenwald og aflægge Ed for Menneskeheden paa at skabe og opretholde en Fred, som under ingen Omstændigheder tillader noget Land nogensinde at synke saa dybt i Brutalitet som Tyskland mellem 1933 og 45.«

Maaske er der gjort en Begyndelse i Buchenwald, hvor Tusinder af det nærliggende Weimars Indbyggere med egne Øjne maatte se Nazismens Frugter. Det berettes, at mange af dem græd, og at nogle af Kvinderne besvimede ved at se Ligdyngerne. Derimod fortælles det ikke, at de vendte tilbage til Byen fast besluttet paa, at noget saadant aldrig mere maatte ske i deres og Tysklands Navn.

Hvor dybt den nazistiske Kræftskade gaar, ses de Steder, hvor Civillforvaltningen paa Grund af den tragiske Mangel paa Arbejdskraft tvinges til at anvende nazistisk Politifolk som Hjælp. Disse Politifolk, der har kastet Uniformerne og faaet et genvundne Autoritet til paany at mishandle Russere, Polakker og andre Europæere under Paaskud af, at Ordenen skal opretholdes.

(Fortsættes Side 8).

